

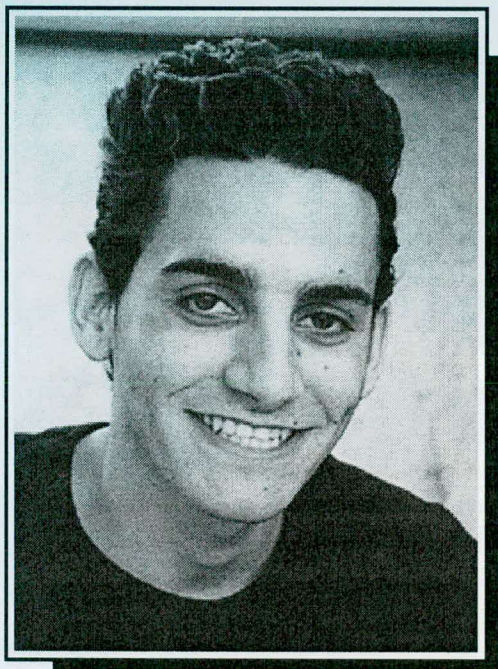
ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

מ.א. 7242269

סמל כהן אלעד ז"ל

סמל כהן אלעד ז"ל
בן 21 בנפלו

בן שרית ואברהם
נולד בירושלים

ב-ל' בסיון תשמ"ג, 11/6/1983

התגייס ב-24.3.2003

התגורר בירושלים

נפל בפעילות מבצעית

ב-כ"א באייר תשס"ד, 12/5/2004

שרת בחטיבת גבעתי

יחידה: גדוד שקד

מקום נפילה: ציר פילדלפי

באזור: רצועת עזה

נקבר בירושלים - הר הרצל

הותיר הורים ושני אחים - עידן ודור

קורות חיים

אלעד, בנם הצעיר של שרית ואבי. נולד ביום א' באב תשמ"ג (11.7.1983) בשכונת גילה שבירושלים, אח לעידן ודור.

אלעד היה ילד פתוח ושמח, הוא היה החוליה המחברת בין האחים ושיתף את המשפחה בכל חוויותיו היומיומיות. ילד מאוד משפחתי, שהשתתף בכל שמחות המשפחה וביקר מדי שבוע את סבו ואת הדודים. הוא נהג לקטוף לאמו פרחי בר ולהניחם ליד מיטתה, לצד מכתבי אהבה שכתב לה.

עד כיתה ד' למד אלעד בבית הספר "גילה א'" בשכונת גילה, בעירו ירושלים, ואחר כך עבר לבית הספר "גבעת גונן" בשכונת קטמון, המחנך ברוח ערכי תנועת העבודה, שם סיים "ב כיתות.

אלעד היה מאוד חברותי ומוקף בעשרות חברים וחברות. עם חבריו הקרובים היה נפגש אחרי הלימודים, בכדורגל, ועמם חווה את חוויות ההתבגרות והנעורים. לדבריהם התכונות שייחדו אותו היו שמחת חיים, הומור ושובבות, ובצידם השקט המיוחד שלו, הצניעות. בין חבריו אלעד היה "הילד הטוב", הבחור שחושב, שחושב אחרת – כיוון שהיה בעל חשיבה יצירתית, הוא היה הבחור שמשפיע, תמים וישר, שומר סוד ואמיץ.

כילד גידל שיער ארוך עד המותניים, בתקופה שבה לא היה מקובל שבנים מגדלים שיער. הוא אסף אותו לקוקו. מורותיו בבית הספר העירו לו על השיער הארוך, אך אלעד היה נחוש מאוד ודעתן באופיו, וגם במקרה זה החליט להמשיך לגדל את שיערו למורת רוחן של המורות. בשל ההערות החוזרות ביקש מאימו להעבירו לבית ספר אחר, ליברלי יותר בהשקפותיו. בסך הכול היה אלעד מאופק בשובבותו, נוח ואהוב, ה"מחאה" היחידה

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל כהן אלעד ז"ל

שאפינה את שנות הילדות והתבגרות הייתה גידול השיער. אלעד היה דיסלקטי, לכן התקשה בחשבון ובכתיבה והיה לו חשוב להוכיח שהוא הכי טוב ולהצטיין בלימודיו. למרות הדיסלקציה השיג תעודת בגרות מלאה ובמבדקים נקבעה לו מנת משכל IQ 150. הוא היה ספורטאי ואתלטי, זכה במדליות על השתתפות בנבחרות כדורגל וכדורסל. הוא היה אלוף בסקטבורד ובגלגליות, והחליק בשכונה להנאתו. בין חוגי הספורט השונים במתנ"ס שבהם התנסה, בלט אלעד ביכולת מרשימה של רכיבה על תלת-אופן (חד-אופן המורכב משלושה גלגלים לגובה), ובג'אגלינג (להטוטנות). הוא גם רקד בלהקת המחול לילדים "הורה ירושלים".

אלעד אהב מאוד בעלי חיים. הוא היה מוקף בסוגים שונים של בעלי חיים מאחר שמשפחת כהן גידלה בבית עשרה חתולים, חלקם חתולי אנגורה גזעיים; אחיו דור גידל באקווריום לטאות מסוג דרקון; עידן הבכור גידל דגים, נחשים ותולעי משי; על חלונות הבית זחלו להנאתם חלזונות ענק, ובגינת הבית על צמח הרודה הטיל פרפר זנב הסנונית את הביצים מהם בקעו כל שלושה שבועות פרפרים מדהימים ביופיים.

בילדותו ובגרותו טייל אלעד בחו"ל עם הוריו – באירופה, בקניה ובארצות הברית. ערב נסיעתו לטיול בר מצווה מאוחר, שבר את הרגל, אבל לא ויתר ונסע מגובס לטיול. השבר לא מנע ממנו לטפס את כל מאתיים וחמישים המדרגות של פסל החירות. בטיולים התגלה בכישרונו לצלף אבנים בהקפצה במים וגם בחולות המדבר.

כמעט מדי שנתיים בילדותו ובנעוריו, סיים תקופה בחייו ואסף אלעד את כל הצעצועים, הספרים, החפצים והתמונות שלו, וביקש מהוריו לחלק אותם בין השכנים ובני המשפחה. על כן העניקה לו אמו את התואר "מחלק הירושות שלי". בין אלעד ואימו נרקם קשר מיוחד של פתיחות – גילוי לב ושיתוף מלא בסיפורי החיים הקטנים והגדולים. כחלק ממארג היחסים החמים ששררו בין אלעד ואימו, ולבקשתו וכחריג לבני גילו המתבגרים, ביקש שאימו תלווה אותו לכל הטיולים השנתיים עד תום כיתה יב' ואמנם אימו נענתה לבקשה והייתה שם בשבילו.

במשך שלוש שנים היה אלעד חניך תנועת "הצופים", ושלוש שנים אחר כך השתתף בקורסי הכנה לצה"ל לשירות משמעותי של תנועת "אחריי!". הוא התגייס לצה"ל ב-24.3.2003, ושירת כלוחם בחטיבת "גבעתי". הוא היה גאה בשירותו הקרבי. כשם שארון הבגדים שלו בבית נראה כמו ערוך לקראת מסדר צבאי וכל חפציו היו מאוד מסודרים, כך טיפח ("שפצר") את המדים ואת החפצים הצבאיים בפרפקציוניזם אינסופי.

בעת שירותו הצבאי חל בו שינוי ואלעד הפך מילד מופנם, ביישן וצנוע לבחור חסון, מלא שמחת חיים וביטחון. הוא נפתח ורכש לעצמו חברים רבים בצבא, פרח בשירותו והיה מאושר. בספר הגדוד נכתב עליו: "בחור נשמה, שקט ורגיש". חבריו למחלקה כינו אותו "שפוך", מפני שאחרי הפעילויות היה אלעד עייף כל כך עד שנרדם בכל מקום אפשרי.

באפריל 2004, באינתיפאדת אל אקצה, הגיעה הפלוגה של אלעד לאזור ציר פילדלפי, מוקד חיכוך ולחימה בין צה"ל לבין הפלסטינים. אחת ממשימותיה הייתה לגלות מנהרות תת קרקעיות ששימשו להברחות אמצעי לחימה או מנהרות תופת שמחבלים ניסו לחפור מתחת למוצבי צה"ל כדי לפוצץ אותם על יושביהם.

ב-11 במאי 2004 דיבר אלעד עם אמו אחרי ששישה חיילים נהרגו בשכונת זיתון בעזה

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל כהן אלעד ז"ל

וניסה להרגיע אותה שיהיה בסדר. אבל שרית תמיד דאגה מאוד לשלומה. למחרת, ביום רביעי ה-12 במאי, בעוד כוח גדול מהפלוגה לוחם בצפון הרצועה בשכונת זייתון, עלה חשש כי ישנה מנהרת תופת מתחת למוצב "טרמית", וכי יש לצאת בהקדם לשלול או לגלות את קיומה. אלעד שמע שיש צורך בנהג נגמ"ש לצורך הפעילות והתנדב מיד לנהוג בנגמ"ש שיוביל את הצוות למשימה, למרות שלא היה חייב לעשות זאת, משום שזה עתה שב מפעילות אחרת. בנגמ"ש ישבו לוחמי חיל ההנדסה ומפקדם, והכלי היה עמוס בלמעלה מטון חומר נפץ. לאחר קרב התקדמות לאורך הציר הגיעו אלעד וחבריו לנקודת החפירה. כשהתקרבו כדי לשלשל את חומר הנפץ לקדח, פגע טיל נ"ט (נגד טנקים) ששוגר על ידי המחבלים, בגוף הנגמ"ש ולוחמיו נהרגו. כתוצאה מהפגיעה התפוצץ חומר הנפץ שהועמס על נגמ"ש והנגמ"ש על לוחמיו "נעלם" כלא היה.

ארבעת החיילים הנוספים שנהרגו בפיצוץ זה על ציר פילדלפי הם: סגן אביב חקאני, רב-סמל אימן גדיר, סמל ליאור וישינסקי וסמל זאור סמיילייב. באירוע נפצעו קל שלושה חיילים נוספים.

הג'יהאד האסלאמי קיבל אחריות לאירוע. בעקבות התקרית הזרים צה"ל כוחות גדולים לאזור ותקף מטרות ברצועה. במהלך הלילה השתלטו הכוחות על רפיח.

חבריו של אלעד לפלוגה נלחמו בחירוף נפש ולא נחו ולא שקטו עד שנאספו שרידיו של אלעד וניתן היה להביאו לקבורה.

סמל אלעד כהן נפל בקרב בציר פילדלפי ביום כ"א באייר תשס"ד (12.5.2004). בן עשרים ואחת היה בנפלו. הוא הובא למנוחות בבית העלמין הצבאי בהר הרצל בירושלים. הותרו אחריו הורים ושני אחים – עידן ודור.

אלעד הועלה לדרגת סמל לאחר נפלו. חבריו לגדוד שקד אמרו על אלעד: "מי שחלם גבעתי חלם להיות כמוך אלעד", לוגו זה הונצח על סטיקרים לזכרו של אלעד.

ספר סוף המסלול של גדוד "שקד" מרס 2003 הוקדש לזכרו של אלעד. מפקד הגדוד, סגן-אלוף משה אור, סיפר על השקט המיוחד שלו, על יכולתו לבצע כל משימה בלי לקטר, על הגאווה שחש לשרת כלוחם ברצועת עזה, בקו הכי חם במדינה: "רוחו ודמותו של אלעד תלווה אותנו בעתיד, תחושת השליחות העצומה שהייתה בו והאמונה העזה בצדקת הדרך תהווה לנו מקור כוח לפעילויותינו".

בדבר מפקד פלוגת "הנצח" אלקנה אסולין, בספר סוף המסלול, נכתב לאלעד: "אני מצדיע לך על מי שאתה, על מה שהיית לחברים שלך ועל ההתמדה, ההקרבה והחיוך הבלתי פוסק שלך, לא משנה מה עשית ואיפה היינו. כולנו גאים בך, מתגעגעים אליך ואתה חי איתנו בכל מבצע שאנו עושים, בכל משימה שאנו מוציאים, כל מה שהשגנו עד כה הוא לכבודך ובשבילך".

מתוך דברים שכתב המ"כ (מפקד כיתה) יניב לב: "... אלעד כהן נלקח מאיתנו חודשיים לפני סוף המסלול, מכה קשה לכל הפלוגה, אבל בייחוד למחלקה... בחור טוב, חייל טוב, חבר טוב. אלעד, נזכור אותך תמיד".

"אני זוכר מחלקה שמחה..." תיאר המ"כ אריאב קניג, "מרימה את המורל בפלוגה. אני זוכר מחלקה מגובשת שידועת לדאוג לכל אחד... מחלקה שאפילו המג"ד מעיד עליה שהיא המחלקה הכי מגובשת בגדוד! נאלצתם להתמודד עם הקשה מכול, אובדן חברנו אלעד.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל כהן אלעד ז"ל

ראיתי על כל אחד מכם כיצד הוא מרגיש שכרתו אבר מגופו, שלקחו בשר מבשרו. כיצד מחלקה אחידה ומגובשת כואבת ושבורה, אך עם זאת חזקה ואיתנה, ויודעת להמשיך לתפקד ולחזק אחד את השני למרות הכאב והשכול. אנו נזכור את אלעד לעד. את ליבו הטוב, את נכונותו לעזור לכל אחד מחבריו. נזכור את עוז ליבו להתנדב ולצאת לפעולות המסכנות את חייו, למען הגנת עם ישראל".

דברי מחלקה 3 "שועלי האש" לזכר אלעד: "זה מדהים איך הכול קרה דווקא בתזמון כל כך רע, שלושה ימים לפני שכל המחלקה מתפרקת וחצי יוצאים לקורס מ"כים אבל למרות זאת נשארו קרובים, ממש להיות חזקים ושמרנו אותך עמוק עמוק בליבנו. כל אחד חרט אותך בליבו בצורה שלו ואני לא רק מדבר על התמונות בדסקיות או התמונות על הקירות בחדרים בבית ובאלבומים. כולנו גאים בך שבחרת לשרת בקרבי והגעת לגבעתי לגדוד "שקד"... לעולם לא נשכח את כל שקי השוקו ש'הרמת' בשבילנו, את כל מלחמות האבנים שהתחלת, את הצחוקים שסיפקת, את איך שהשתכרת באילת ברגילה הראשונה, את החיוך היפה שלך, את איך שאף פעם לא התלוננת, ובמיוחד אותך, היה תמיד כיף להיות לצידך".

באזכרה במלאות שלוש שנים למותו, כתבה אמו כמה שירים, ואלה כמה שורות מתוך אחד מהם: "אלעד קטן שלי תגיד, / אם היית חוזר, / האם היית ממחר? / ממחר לפשוט את המדים / לובש טי שירט וג'נס גזעיים... / לפתוח מכסים של סירים / להריח ריחות מוכרים / להגיד 'כמה טעים!' / 'אין כמו האוכל שלך אימא'... / אם היית חוזר, / בטח היית כועס ואומר / 'מספיק, אני לא צריך כלום / יש לי די והותר' / ושוב מחלק את חפצייך / ואת הארון מסדר".

חבריו פתחו דף לזכרו בפייסבוק. מספר הספדים נכתבו בקהילת מנחמים שנפתחה באתר <http://evelnet.co.il>.

נטלי ניסים, חברה מבית הספר, נפרדה מאלעד: "לא נשכח את נועם דיבורך, החיוך שאפף אותך כבדרך קבע, את עדינותך, השלווה שהייתה נסוכה על פניך וענוותך".

חברו אברהם שרווד ספד לו: "אלעד היה בחור צנוע, שקט וצייתן. אלעד היה סגול בנשמה ומורעל ליחידה. אלעד היה ועודנו החייל ממחלקה שלוש מספר אחת. אלעד – נזכור אותך תמיד בליבנו לעד! מי שחלם 'גבעתי' – חלם להיות כמוך אלעד!"

בבית הספר "גבעת גונן" הוקמה יד זיכרון, ועל לוח הזיכרון חרוט סיפור הקרב; נבנה חדר הנצחה ששודרג ומתוחזק כתרומה של "אינטל". החברה תרמה מחשבים לתלמידים ולמורים.

להנצחתו נתרמו שני ספסלי ישיבה למתנ"ס בגילה על ידי חברת "טרלדור".

המשפחה החליטה להנציח את זכרו של אלעד בהקמת פינת זיכרון בגן המשחקים שבו שיחק אלעד בילדותו ובנעוריו בשכונת גילה, ברחוב אברהם יערי. בגן הוצב סלע שנתרם לפינת ההנצחה ועליו נחרטו פרטי נפילתו של אלעד.

ביער ירושלים הוקמה פינת גינון לזכרו ולזכר נתנאל חבשוש שהיו חניכי תנועת "אחריי!".

המשפחה כותבת ספר לזכרו, וחבריו עורכים סרט.

השיר "כל חלומותיי" שאמו שרית כתבה לזכרו של אלעד, הולחן על ידי חבר של אחיו, יגאל ברבי: "כל חלומותיי אבק ברוח / נישאו למרחוק אל אוקיינוס כחול מול שקיעה // כל חלומותיי אבק ברוח / נסעו רחוק על רפסודה בלויה. // באפור וסגול בחולות מול שקיעה / חמישה חלומות בשנייה / התערבבו שם בציר, בחולות מדבר ברוח / אפור וסגול

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל כהן אלעד ז"ל

בסערה... // כל חלומותיי אדוות גלים מול רוח / התנפצו אלי חוף ומחקו את שמך / אלעד,
ואת שמות חבריך איתך".
פלוגת טירונים מחוות השומר שלמדה על אלעד, קראה לעצמה על שמו "פלוגת אלעד".
החיילים יצאו למרוץ על שמו וקיבלו חולצות עם תמונתו.
המשפחה מדפיסה על חולצות ומחלקת אותן בכל אזכרה, מדי שנה.